

พี่น้อง

อภิสร่า ท่าเสียด *

Apisara Tasamet *

สุภาวดี สีเผือก *

Supawadee Seepuak *

นับแต่วันแรกที่ต้องเปลี่ยนสถานะตนเองจากนักเรียนมาเป็นนักศึกษา จากพี่ใหญ่ในโรงเรียนมาเป็นน้องเล็กในรั้ววิทยาลัย ความรู้สึกในตอนนั้นคือยังไม่ชินกับการเป็นน้อง ในรั้วโรงเรียนเราจะทำอะไรก็ได้ เพราะถือว่าเราเป็นพี่ เราจะได้รับความรักจากน้อง ๆ มันเป็นความเคยชินที่ทำให้เรารู้สึกล้าพองใจอยู่หน่อย ๆ จะทำอะไรก็ไม่ต้องคอยเกรงใจใคร และจากพี่ใหญ่สุดในรั้วโรงเรียนต้องกลายมาเป็นน้องเล็กสุดในรั้ววิทยาลัย การปลุกฝังแรกที่น้องทุกคนได้รับคือ เราต้องไหว้พี่ ๆ ทุกคนที่เราพบ ตอนนั้นเรารู้สึกว่ามือไม่มันแข็ง ไหล่มันผาย และได้แต่คิดว่า “ทำไมหนอ เราจะต้องมาไหว้คนอื่นที่ไม่ใช่พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้อง อายุห่างกันก็แค่ไม่กี่ปี ดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย” ยิ่งคิดก็ยิ่งพาลให้หงุดหงิด พี่ ๆ บางคนก็แปลก น้องหยุดเดิน พนมมือไหว้อย่างสวยงาม พี่กลับทำเมินเฉย เดินเลยไป “ไม่ไหวแล้ว ต่อไป ถ้าเขาไม่รับไหว้ฉันฉันก็จะไม่ไหวแล้ว” ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในใจตลอดเมื่อพบเจอเหตุการณ์แบบนี้ แต่เชื่อเถอะ ตั้งแต่ปี 1 จนตอนนี้เรากำลังจะขึ้นปี 4 และกลายเป็นพี่ใหญ่ในรั้ววิทยาลัยอีกครั้ง แต่เราก็ไม่เคยทำอย่างที่เราคิดว่าได้เลย ทุกครั้งที่พบพี่ ๆ ป้าแม่บ้าน หรือแม้แต่ใครก็ตาม เราจะยกมือขึ้นมาไหว้ตลอดด้วยความเคยชิน ถึงแม้ว่าเขาจะทำเมินเฉยกับเราก็ดูตาม อาจเป็นเพราะประสบการณ์ครั้งหนึ่งที่เราเคยพบในช่วงปี 1 นั่นเอง ที่ทำให้เรามีทัศนคติใหม่ ๆ กับการไหว้

วันนั้นเป็นวันคัดเลือกคณะระเบียบและคณะวินัย เราคือหนึ่งในผู้ที่ได้รับคัดเลือกด้วยความรักจากเพื่อน

ทั้งหลาย จึงจำต้องรับหน้าที่ที่สำคัญนี้และแบกมันไว้จนกว่าจะจบจากรั้วชมพู-เขียวแห่งนี้ เมื่อการคัดเลือกเสร็จสิ้น พี่ ๆ ก็เรียกตัวแทนทั้งหมดไปพูดคุยและเตรียมความพร้อมอย่างหนักหน่วง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนนั้นคือ ใจเราเต้นเร็วมาก มากจนไม่กล้าแม้แต่จะนับ เพราะรู้สึกว่า มันคงเต้นเร็วยิ่งกว่าเสียงกลองยาวในงานแข่งเรือแน่ ๆ เวลานั้น ตัวแทนทุกคนไม่มีใครกล้าส่งเสียงใด ๆ ออกมา และในขณะที่พี่ ๆ กำลังอบรมเราอยู่นั้น ทุ๊กพลุกันได้ยินเสียงพี่ที่อยู่ข้าง ๆ พูดถึงเราว่า “น้องคนนี่ไม่คูนหน้าเลย อบรมซักหน่อยซิ” เอาแล้วไง วันนี้ตายแน่ ๆ ความกลัวและความกดดันเริ่มเพิ่มมากขึ้น ๆ จนเราคิดว่ายังไงก็ต้องโดนแน่ ๆ และแล้วก็ได้ยินเสียงพี่อีกคนหนึ่งบอกว่า “เฮ้ย น้องคนนี่ถึงที่ไหว้เราตลอด เจอที่ไหนก็ไหว้ อย่าไปแกลังน้องเลย น้องน่ารักมาก” ตอนนั้นรู้สึกเหมือนได้ยกอะไรที่มันหนัก ๆ ออกจากอก แล้วโยนมันทิ้งไป บางคนอาจคิดว่าเหตุการณ์นี้เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่สำหรับเรา มันคือจุดที่เปลี่ยนความคิดของเราไปอย่างสิ้นเชิง จากที่เคยมีความคิดผุดขึ้นมาในหัวว่า “เขาไม่รับไหว้ฉัน ฉันก็จะไม่ไหว้” ตอนนี้ สิ่งที่ผุดขึ้นมากลับกลายเป็น “ถึงเขาจะไม่รับไหว้ ไม่สนใจ ฉันก็จะไหว้ ถึงแม้เขาไม่เห็น คนอื่นก็เห็น และถึงแม้คนอื่นจะไม่เห็น อย่างน้อยฉันก็เห็น” ความน่ารักและความอ่อนน้อมจะเป็นเกราะป้องกันเราจากสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ๆ อย่าง เราเชื่ออย่างนั้น ทุก ๆ การกระทำมันจะมีเหตุผลอยู่ในตัวของมันเอง เราเลือกได้ว่าเราอยากจะเป็นคนอย่างไรในสายตาคณะอื่น เหมือนกับเวลาที่เราเห็นคนทำพฤติกรรมไม่ดี แล้วเราจะอยากไปยุ่งกับเขา

* นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

หรือไม่ หากเราทำตัวไม่ดี ก็อย่าคิดว่าจะมีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นกับเรา

วันนี้เราโตขึ้นพร้อมกับน้อง ๆ รุ่นใหม่ที่โตขึ้น เช่นเดียวกับเรา ด้วยลำดับชั้นปีที่สูงขึ้น หลาย ๆ คน อาจเปลี่ยนไป จากที่เคยเป็นน้องที่น่ารัก ยกมือไหว้ทั้งวัน เจอกันก็ครั้งก็ไหว้ เดียวนี้เวลาเจอหน้า กลับทำเมินเฉย บ้างตึง เหมือนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน นำแปลกที่ยศศักดิ์ ทำให้คนหลงระเริงได้มากขนาดนี้ เราไม่ได้รู้สึกโกรธกับการกระทำแบบนั้น แต่กลับคิดแค่ว่าน้องคงมีเหตุผลในการกระทำของน้องเอง เราอาจเคยไม่รับไหว้น้อง หรือทำให้น้องรู้สึกไม่เคารพ น้องมีสิทธิ์ที่จะไหว้หรือไม่ไหว้ก็ได้ น้องอาจเคยมีความรู้สึกแบบเรา ที่แรก ๆ ไม่เข้าใจถึงเหตุผลของการไหว้ แต่เราเชื่อว่าวันหนึ่งประสบการณ์ในอนาคตจะสอนให้น้องเห็นคุณค่าและความสำคัญของการไหว้ แม้มันจะเป็นเพียงพฤติกรรมเล็ก ๆ ที่ทำได้ง่าย แต่หลาย ๆ คนกลับมองข้าม แต่เชื่อเถอะ สิ่งเล็ก ๆ นี้แหละที่จะทำให้เราได้รับการช่วยเหลือ และอาจช่วยให้เราผ่านพ้นเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย

สำหรับเรา ไม่ว่าจะเจอกันที่ไหนก็แล้วแต่ น้องไม่จำเป็นต้องไหว้พี่ก็ได้ แคร่รอยยิ้มทักทาย เท่านั้นก็สร้างความรู้สึกดี ๆ ให้แก่กันมากแล้ว เราไม่ได้คาดหวังว่าน้องจะต้องหยุดยั้ง พนมมือไหว้อย่างสวยงาม เพียงแค่

น้องเดินผ่านมาทักทาย หรือแค่ยิ้มให้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นก็ดีแล้ว เราไม่ได้อยากให้น้องแสดงความเคารพเรา เพราะความเกรงกลัว แต่เราแค่อยากให้ทุกอย่างแสดงออกมาด้วยใจ ไหว้เพราะรู้สึกว่ายากไหว้ รู้สึกว่าเคารพจริง ๆ ไม่ว่าใครก็คงคิดเหมือนเรา “อยากให้เรารักกัน เพราะเราเชื่อจริง ๆ ว่าเราเป็นพี่น้องกัน มากกว่าแสดงออกว่ารักกัน เพราะความเกรงกลัว” เหตุผลของเราไม่ใช่เพื่อให้น้องรู้สึกว่าน้องเป็นรองพี่ แต่แท้จริงแล้ว การไหว้นั้นแสดงถึงตัวตนของผู้ไหว้มากกว่าผู้รับไหว้ ว่าเป็นคนมีมารยาทดี ได้รับการอบรม และมีการปฏิบัติตัวที่ดี ซึ่งพฤติกรรมที่เราทำ จะส่งผลดีกับตัวของเราเอง วันนี้ เราก้าวเข้ามาเป็นพี่น้องอยู่ร่วมวิทยาลัยเดียวกัน ทุก ๆ คำสอน ทุก ๆ สิ่ง ที่เราถูกปลูกฝังให้พี่และน้องปฏิบัติต่อกัน นอกจากจะแสดงถึงความสัมพันธ์อันดีงามระหว่างพี่น้องแล้ว วันหนึ่งเมื่อเราก้าวข้ามผ่านจากนักศึกษาไปเป็นพยาบาล พฤติกรรมดี ๆ เหล่านี้ จะยังส่งผลกับเราต่อไปเรื่อย ๆ ในฐานะพี่น้องร่วมวิชาชีพ พยาบาลทุกคนมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีความเข้าอกเข้าใจกัน อยากให้ทุกคนตระหนักว่าในเวลาที่เราวิชาชีพเราอาจถูกคนอื่น ๆ มองข้ามความสำคัญ แต่อย่างน้อย พี่น้องร่วมวิชาชีพก็ยิ่งพร้อมที่จะเข้าใจและให้เกียรติซึ่งกันและกันเสมอ หากเราไม่รักกัน ไม่เข้าใจกันแล้ว เราจะคาดหวังให้ใครที่ไหนดมารักและให้เกียรติเรา